

got tartalmazó omladékkupac rajzolódott ki a homokos talajban. A bolygatástól kevésbé érintett, mintegy 30×40 m-es területen ÉÉK-DDNy irányú, párhuzamos, hosszú, keskeny árkok voltak megfigyelhetők egymástól átlagosan 1–1,5 m távolságban. A félkör alakú beásások metszetében esetenként megfigyeltük négyszögletes, fekvő gerendák nyomát. A párhuzamos gerendanyomokat csak néhol keresztezték, általában nem pontosan derékszögben olyan rövidebb keresztgerendák, amelyek csak egy-egy gerendát kötötték össze. Az építményalapozás mellett néhány cölöplyukat is megfigyeltünk, de ezek kis száma és a szerkezeti elemek mérete alapján könnyen elképzelhető, hogy itt nem egy épületről, hanem egy vizes területen kialakított munkaplatform alapozásáról van szó. A gerendanyomokból csak minimális mennyiségű kézzel formált és római korongolt kerámia került elő.

A terület legmagasabb szakaszán a déli oldalon további gerendalenyomatokat találtunk, valamint ezeket vágó falalapozás kiszedett, habarcsos-kőtörmelékes vonalára bukkantunk. Az épületnek, amely legalább 11 m széles és 13 m-nél hosszabb lehetett, megtaláltuk az egyik DDNy-ÉÉK irányú zárófalát, amelybe három KDK-NyÉNy irányú fal kötött be.

A megfigyelt jelenségek alapján a kiemelkedésen álló fa-, majd a második periódusban kőbe átépített raktár (?) épületet, a vizenyős területen nagy kiterjedésű munka- vagy rakodóplatformok vehették körül. A meglehetősen kevés leletanyag alapján az épület pontos datálása bizonytalan, talán a 3. században lehetett használatban.

LASSÁNYI GÁBOR

77. Budapest, III. Zápor utca 24.

I

2005. június 13–23. között építkezést megelőző feltárást folytattunk a telek (Hrsz.: 17407) területének K-i részében. Az ásatás kezdetekor a korábbi terveket módosították és a mélygarázs szintjét megemelték, ezáltal nem érték el és nem bolygatták meg a késő római temető szintjét. A kutatás során a mélygarázs alapsíkját nyestük meg és a lemélyítéseket tártuk fel.

A liftaknában négy sír részlete és két cölöplyuk beásása jelentkezett. A sírok eltérő tájolása és különböző mélysége más-más periódusra utalt. A sírok mindegyikét kirabolták, a szétszórt és csak részben visszadohányt, csekély mennyiségű csonton kívül más leletanyag nem került elő. A sírokon kívül, a sírok beásásával megszakított római apróköves-sóderes vékony járósínt fityeltünk meg.

KIRCHHOF ANITA

78. Budapest, III. Zápor utca 26.

Ró

Építkezést megelőző feltárást folytattunk az aquincumi katonaváros területén fekvő telken. Várható volt, hogy

az ismert késő római temető É és Ny felé terjedt, és ezt a területet is érinti.

Az alapozással kb. 10×12 m-es felülettel érték el a sírok beásásait. A feltárás során 16 késő római temetkezést tártunk fel. A sírok szinte mindegyikét kirabolták, csak egy esetben találtunk érintetlen csontvázat, sajnos ez is melléklet nélküli volt. A téglával kirakott sírokra tervszerűen ástak rá, és nemcsak a csontvázat, hanem több helyen magát a téglapítményt is teljesen szétválták. Az egyik sír törmeléke között hagymafejes fibula, egy másik sírból vaslándzsa került elő, az egyik gyereksírból pedig ételmellékletként szolgáló tányérok és egy pohárkat találtunk. Szerencsés véletlennek köszönhető, hogy két temetkezés esetében, amelyeket korábbiakra ástak rá, csak a legutolsót bolygatták meg a rablás során. A korábbi sírokból edény-melléklet és vastöredékek láttak napvilágot.

A temető folytatását É-i irányban a Kiscelli utcában is megtaláltuk.

KIRCHHOF ANITA

79. Budapest, V. Dorottya utca 6.

Kk, Kú

2005 júliusában a telek belső udvarán (egykori Wurmudvar) álló műemléképület, azaz a Hauszmann-csarnok déli oldala mellett, illetve É-i hajójában végeztünk próbafeltárást. Közvetlenül a mai járósíntet képező beton-aljzat alatt két árokban is késő középkori, átlag 1,3 m vastag, É-D-i irányú kőfal maradványait tártuk fel. Habár a fal kutatóárkokba eső szakaszai az újkori közművekkel erősen bolygatott, sőt egy helyen, a telken húzó-dó egyik téglacsatorna falába is belefoglalták, mégis több ponton maradt meg felmenő részlet is. A fal felmenő része kváderburkolatú, továbbá az 1. és 2. kutatóárkokban a falat áttörő, azzal egy időben épült ajtó- vagy kapunyílás részleteit is azonosítottuk. Jól megfigyelhető volt az építési réteg, amely a 15. sz. végi–16. századi leleteket tartalmazó humuszos feltöltés tetején húzódott végig. A fal használatához köthető rétegek 17–18. századi leleteket tartalmaztak, köztük egy habarcsba ágyazott pallóburkolatos járósíntszerű jelenséget is dokumentáltunk a fal K-i oldalán. Jelenlegi koronája nagyrészt a 19. sz. folyamán alakulhatott ki, elsősorban a telek beépülésekor. A fal Ny-i, azaz Duna felőli oldalán a mai felszíntől mérve átlag 3,5 m mélységig 18–19. századi feltöltési rétegek, alatta az altalajig késő középkori leletek kerültek elő. A rétegek alapján a fal külső oldalán húzó-dó árkot feltételezhetünk.

Az ásatás során kettő erősen bolygatott sír részleteit is feltártuk. Az egyik tetem combtól felfelé eső részét maga a kőfal vágta.

Az eddigi eredmények alapján a Pest városától É-ra épült bástyarendszer részleteinek tekintjük a feltárt falat, amelyet először 1542-ben, majd 1602-ben készült metszeten láthatunk, azonban teljes kiépülése az 1680-as évek első felében történt.

KÁRPÁTI ZOLTÁN